

1

PEKLO NA ZEMI

„DOBRÁ ZPRÁVA! Na podzimní prázdniny nedostanete žádné úkoly!“

Žáci v prvních řadách se více či méně hlasitě radují, zatímco Swanny ze zadní lavice zabručí dost nahlas, aby ji její spolužáci slyšeli, ale aby se nenechala chytit: „Naštěstí!“ Všichni jsou trochu unavení prvními dvěma měsíci výuky, podzimní prázdniny začínají už za pár hodin a jedině chlad ve špatně zateplené místnosti jim zabraňuje usnout. Topit se začíná tradičně až od 1. listopadu, takže od půlky října se všichni pomalu mění v živoucí rampouchy. Navíc není v učebně č. 13 zasklené jedno okno – v září se rozbilo. Jednoduše spadlo s velkým třeskotem na dvůr a od té doby se čeká, až ho školní rada nechá nahradit, ale neví se, kdy to bude. Že by během prázdnin?

Bude to jako armáda domácích skřítků, kteří se pustí

do opravování, uklízení a zvelebování školy, zatímco jsou žáci pryč.

Adéla si na okamžik představí profesora francouzštiny oblečeného v montérkách s kladivem v ruce a usměje se. Učitel si úsměv mylně vysvětlí a vloží jí do rukou obrovskou knihu, jako by to byl vánoční dárek.

Rozdává knihy po celé třídě. Bichle jako z knihovny jejího otce, který vždycky prohlašuje: „Jednou si tohle skvělé dílo přečteš!“ Kdyby se o ni jen trochu zajímal, věděl by, že si nerada čte sama. Naopak je ráda, když jí někdo předčítá. Ale co umřela babička, nikdo se tím neobtěžuje.

„Hotovo! Každý máte svou knihu? Podívejte se na obálku. Co vidíte?“

„Titul, jméno autora a nakladatelství,“ hlásí Joshua, třídní šprt.

Adéla ho nemá ráda.

„Ano, správně. Je to kniha od Alexandra Dumase, velkého francouzského autora z 19. století. Napsal také *Tři mušketýry*, říká vám to něco?“

„To je film s Leonardem DiCapriem, že jo?“ ptá se Zuzana, spolužačka, kterou Adéla taky moc nemusí.

Kromě Anily a Viléma nemá ve třídě žádné další kamarády.

„Ano, to je jedna z adaptací *Tří mušketýrů*. Tento román, *Královna Margot*, vyšel v roce 1845, ale popisuje události roku 1572.“

„Paráda, stará bichle o středověku,“ zabručí Swanny dost nahlas, takže to učitel tentokrát zaslechne.

„Rok 1572 není středověk, ale renesance a ve Francii toto období znamená boj mezi katolíky a protestanty. Ti druzí jsou v knize nazýváni jako *hugenoti*.“

„A co to znamená, pane učiteli?“ zeptá se zvědavě Anila.

„Šlo o Francouze, kteří několik posledních desetiletí praktikovali odnož katolické víry, definovanou teologem jménem Luther. Následovníci těchto dvou náboženských učení se střetávali v konfliktech po celou druhou polovinu 16. století. Kniha zachycuje nejhorší období těchto konfliktů, bartolomějskou noc. To bude vaše četba na prázdniny!“

„Ale pane učiteli,“ ozve se Swanny, „říkal jste, že nedostaneme žádné úkoly!“

„To nejsou ‚úkoly‘, to je četba!“

„To si z nás děláte prdel?“ vykřikne Swanny.

Profesor vypadá, že ji uškrtní, nikdo ani nedýchá a všichni se směsicí nadšení a obav očekávají, co se bude dít dál. Jak jejich profesor zareaguje na takovou provokaci? Jak to dopadne pro ně? Jeden z žáků je vyslán pro ředitele, který přijde za chvíli a očividně je ve špatné náladě. Po veřejném vyloučení rebelky ze třídy následuje desetiminutové kázání, bez kterého by se Adéla klidně obešla. Poslouchá a mezitím si prohlíží svou knihu. S hrůzou zjišťuje, že má čtyři sta padesát tři stránek.
Peklo na zemi!

„Adélo, můžeš se ještě chvíli zdržet, prosím tě?“ požádá ji učitel, jehož výraz se během zásahu ředitele vrátí do normálu.

Ach jo!

„Žádal jsem tě, abys přepracovala práci, která se ti posledně nepovedla.“

„Nepovedla“, jak říká učitel, je „aforismus“. Nebo snad „eufemismus“? Je to prostě slabé slovo, protože kvůli té pětce, kterou dostala, by jí klidně mohl říct, že to totálně zvorala.

„Nepomyslela jsem na to, pane učiteli.“

„Hm! Vypadá to, že poslední dobou se ti v hodinách moc přemýšlet nechce. Letošní rok jsi nezačala zrovna dobře. Můžeš mi vysvětlit, co se děje?“

To by bylo na dlouho. Na vypočítání všeho by potřebovala celou ruku. Za prvé, umřela babička. Za druhé, máma ji nenechá na pokoji. Za třetí, táta se o ni nezajímá. Za čtvrté, nemá kluka. A za páté, dva její nejlepší kamarádi spolu už dva měsíce nemluví. Takže radši nic neříká. Co je učiteli do toho?

„Já nevím.“

„No, měla by ses radši během prázdnin vzpamatovat, protože jinak si budu muset pozvat tvoje rodiče. Nemůžeš brát kvartu na lehkou váhu, je to důležitý rok. Radím ti, abys zašla za paní Gosselinovou, naší školní poradkyní. Během prázdnin ji najdeš v kanceláři informačního centra. Zajdeš k ní?“

„Já nevím.“

„Nebudeš mi takhle odpovídat na každou otázku, doufám?“

„A kde to je, to centrum?“

„U knihovny, vedle obchodu. Víš kde?“

„Jo. Zkusím tam zajít.“

Učitel se zatváří, jako by jí nevěřil, ale Adéla to myslí vážně. Bude to fajn způsob, jak získat svolení rodičů a vyrazit do města. Mohla by toho využít a skočit se kouknout po obchodech. A paní Gosselinová je hodná. Viděla ji už loni, když přišla do jejich třídy a hráli nějakou hru. A její syn sem chodí taky – jmenuje se Adrien a je fajn.

Profesor o ni ztratí zájem a začne si sbírat svoje věci. Adéla zmizí celá šťastná, že se jí povedlo z toho vyvázat tak lehce, ale i trochu našťvaná, že přišla o prvních pět minut prázdnin.